

1.

TOVEREN BIJ TOEVAL

In de bieb van het museum is het doodstil. Het enige geluid is de regen die aan één stuk door tegen de ruiten tikt. Er zijn alleen nog twee kinderen, die in de leeszaal aan tafel zitten. Een jongen met kort haar en een grote bril. En een meisje met lang blond haar in een paardenstaart.

Er liggen een paar boeken open op tafel, in het licht van een tafellamp. En er ligt een schouder-tas. De jongen bladert door de boeken. Hij schrijft iets met een potlood in een schrift. Hij schudt zijn hoofd, gumt en schrijft opnieuw.

‘Lukt het, Ap?’ vraagt het meisje. Haar boek ziet er veel vriendelijker uit dan de dikke boeken met saaie kaften van haar vriendje.

Ap schudt van nee. ‘Voor geen meter. Ik heb het al honderd keer opnieuw gedaan. Ik kan echt geen goede hiërogliefen maken. Moet je hier zien!’

Ap houdt zijn schrift omhoog. Het meisje doet haar best om niet hardop te lachen.

‘Hm, ze hebben er wel íéts van weg,’ zegt ze voorzichtig.

‘Cody! Kijk dan! Het lijkt er totaal niet op,’ zegt Ap. Hij kijkt naar buiten en zucht. ‘Ik kan het gewoon niet.’

‘Toe nou,’ zegt Cody. ‘Trouwens, je hoeft ze helemaal niet te tekenen. Er zijn heel veel apps waarmee je...’

Ap springt van zijn stoel. ‘Ik wil ze zelf kunnen schrijven! Maar alle lessen van meneer Kha hebben niks geholpen. Ik kan het nog niet eens leren van iemand die een echte *scriba* was. Dan is het toch kansloos.’

‘Ik wás geen echte scriba, jongens. Dat ben ik nog steeds! Eens een scriba, altijd een scriba.’

Dacht je dat er een houdbaarheidsdatum op zit? Ik ben geen rol koekjes.'

Ap en Cody draaien zich om naar de stem die hun het standje gaf.

Hij hoort bij een mummie, die met grote passen de bieb in komt gelopen. Om zijn lange benen zitten brede verbanden. Hij draagt een kat in zijn armen. Die is ook in verbanden gewikkeld.

'Sorry, meneer Kha!' zegt Ap.

Achter meneer Kha komt nog een mummie binnen. Ze heeft een mooie pruik van glad, zwart haar op haar hoofd. Ze houdt haar vinger tegen haar lippen, als teken dat Ap zachtjes moet praten.

'Mevrouw Merit,' zegt Cody. 'Wat doen jullie in de bieb?'

'Och,' antwoordt Merit. 'Hij is nu toch leeg. Hij gaat al bijna sluiten. Jullie gaan toch ook zo naar huis?'

Ap kijkt weer naar buiten. 'We worden opge-

haald, maar door de regen is er veel verkeer op straat. Ik zit hier toch alleen maar mijn tijd te verspillen.'

'Kom, kom,' sust Kha. 'Dat zal wel meevallen. Doe je de schrijfoefeningen die ik je heb gegeven? Mag ik eens kijken?'

Kha loopt naar de tafel en kijkt in Aps schrift. 'Hm,' zegt hij. 'Dus, dit is een...'

Hij schraapt zijn keel en kijkt twijfelend. 'Nee, Ap, sorry,' begint hij. 'Je hebt het inderdaad niet goed gedaan. Je moest beginnen met: "De kat zit onder de tafel". Ik zal eens voorlezen wat jij hebt opgeschreven. Dan hoor je hoe het klinkt.'

Kha laat een heleboel klanken horen. Ze lijken totaal niet op het beetje oud-Egyptisch dat Ap en Cody kennen.

Merit sluit haar ogen. 'Genoeg, lieverd. We hebben het wel gehoord.'

Maar Kha luistert niet en leest gewoon verder. Hij merkt niet dat hij en zijn kat Mioe ondertussen

doorzichtig worden.

‘Wat gebeurt er met meneer Kha en met Mioe?’ vraagt Cody.

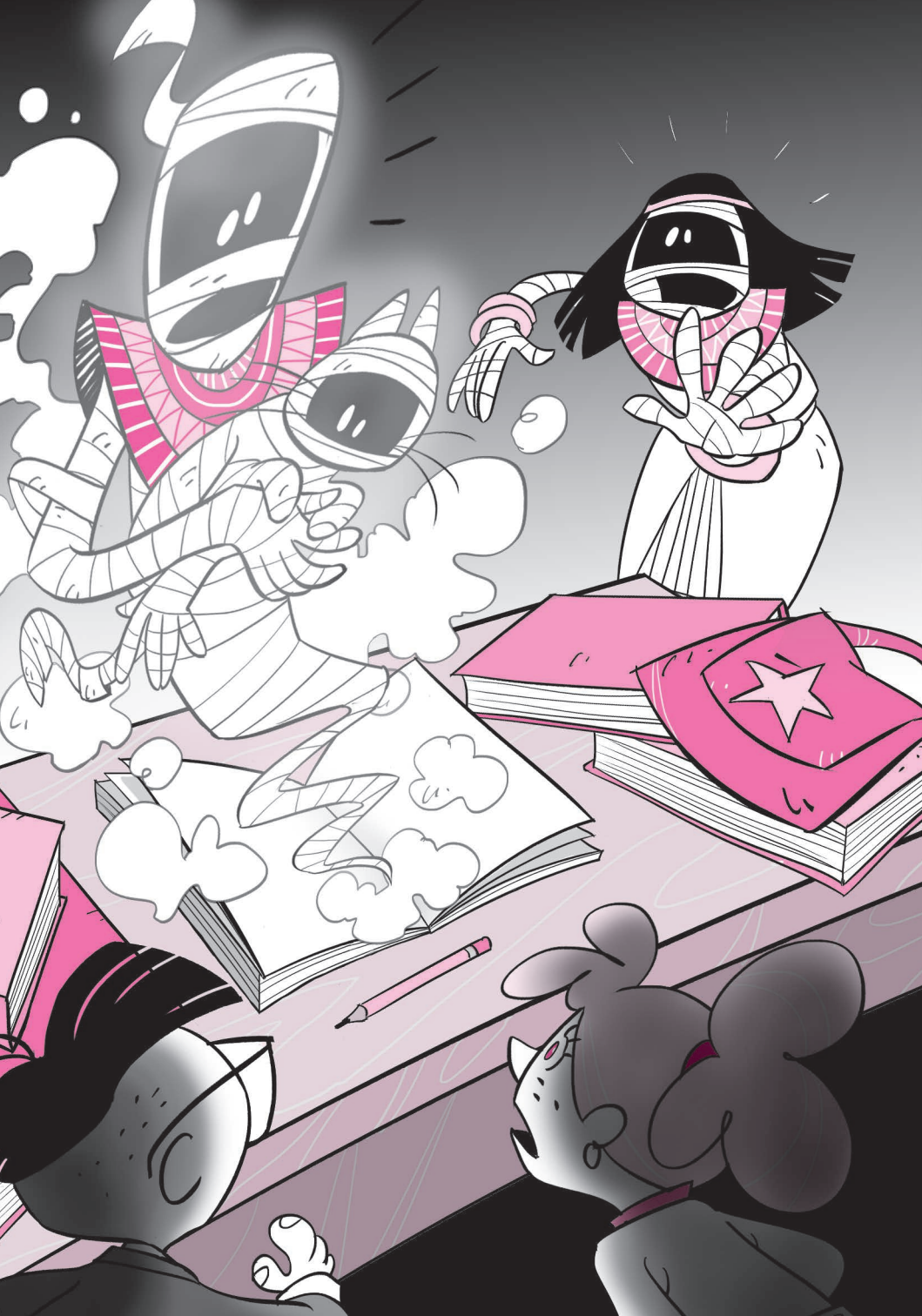
Merit springt naar voren om het schrift dicht te slaan. Maar voordat ze dat kan doen, zweven Kha en Mioe de lucht in. Als een soort spiraal van rook. Dan verdwijnen ze in Cody’s boek, dat open op de tafel ligt.

Cody kijkt met grote ogen toe. ‘Mijn boek heeft meneer Kha en Mioe opgeslokt! Gebeurde dat echt?’

‘Dit meen je niet!’ zegt Merit zuchtend. ‘We hebben ook nooit eens een rustig avondje.’

Ap grijpt in zijn haar. ‘Sorry, mevrouw Merit,’ zegt hij. ‘Het is mijn schuld.’

‘Nou, nou,’ zegt Merit. ‘Rustig maar. Laten we vooral geen verbanden afwikkelen, zolang de sarcofaag nog openstaat! Laat me eerst eens lezen wat je in sfinxnaam voor toverspreuk hebt opgeschreven. Kha is dan wel een scriba, maar hij

heeft geen verstand van toveren. In tegenstelling tot deze dame hier.’

Merit pakt het schrift en leest de tekst stil in haar hoofd. Ze wil natuurlijk niet dezelfde fout maken als Kha. Als ze klaar is met lezen, knikt ze naar Ap. ‘Knap gedaan, hoor. De kans dat je zo’n krachtige toverspreuk zou opschrijven, was ongeveer één op een miljoen.’

‘Is het... erg?’ vraagt Ap.

Merit haalt haar schouders op. Ze spreidt haar armen. ‘Zoals jullie al weten, zijn hiërogliefen bedacht door Thoth. Dat is de god van wijsheid en kennis. Thoth heeft ze aan de mensen gegeven. Hiërogliefen zijn heel krachtig, net zo krachtig als de god zelf. Ik ben bang dat Kha is meegesleurd naar de wereld van de boekenkennis. Naar het rijk van Thoth, zeg maar.’

‘O nee,’ roept Ap. ‘Hoe krijgen we hem daar dan weer uit?’

‘Dat lukt wel,’ zegt Merit. ‘Gelukkig zaten jul-

lie in een taalboek te lezen. Taalboeken zijn niet gevaarlijk, alleen soms heel erg saai. We gaan er samen naartoe. Je zult zien dat we hem snel terugvinden. Ik moet deze formule alleen een beetje veranderen. Dan wordt hij ietsje beter.'

Merit pakt de gum en het potlood en begint driftig te vegen en te schrijven in Aps schrift.

'Eh,' zegt Cody. 'Maar... mevrouw Merit...'

'Even wachten, liefje,' antwoordt ze. 'Ik weet nu wel hoe ik dit rare ding waar jullie mee schrijven, moet gebruiken. Zo. Klaar?'

'Nou, er is een probleempje...' probeert Cody weer. Maar Merit is al begonnen de toverspreuk hardop uit te spreken.

Cody werpt een angstige blik op Ap. Ze grijpt haar tas van de tafel. Helaas kan ze niets meer zeggen, want de wereld om haar heen begint te draaien. Een werveling van kleuren slokt hen op, en verandert alles in een wit waas.